

Beeld/spraak

Mine DALEMANS / Jozefien VAN HUFFEL

HASSELT | Oorlog is een kind dat stopt met praten. Oorlog verplant oude bomen. Trekt grenzen door gezinnen, frontlijnen door families, lijnen onder levens. Toch is oorlog nooit het einde. Toch blijven mensen dragen, bidden, zorgen, zingen, dromen. Houden gewone mensen het samenleven levend, waarna niemand hun naam nog noemt. Pax Christi Hasselt bracht hen op 11 november opnieuw ter sprake met een vredeswake bij het standbeeld voor de Onbekende Oorlogsvrouw. Oorlog begint waar we stoppen met praten.

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Liturgische kledij (1)

KERK & leven, 4 NOVEMBER 2015

Waarom moeten er regeltjes worden uitgevaardigd over kledij voor leken die een liturgische taak op zich nemen? De Kerk regelde zich in de loop van de geschiedenis zo goed als dood. Miljoenen gelovigen hebben de Kerk de rug toegekeerd omdat ze genoeg hadden van al dat geregeld, met verboden en geboden. Jezus zat gewoon met zijn leerlingen aan tafel om het paasmaal te gebruiken. Gewoon menselijk, zonder poespas, maar wel diep geroerd, zeer ernstig en zeer bewust dat het de laatste keer was dat Hij als mens met die groep samen was.

Dat de kerkkledij essentiële dingen in de liturgie wil vastleggen, is verantwoord, maar alles tot in de geringste details regelen, is dodelijk voor het werk van het godsvolk. Laat ons toch gewoon vrij. Wie een gewaad of ander uiterlijk teken wil aantrekken, mag dat gerust doen. Wie liever gewoon in zijn burgerpak een taak uitoefent, laat hem of haar dat zo doen. Waar het echt

op aankomt, is de geest, de overtuiging die mensen bezielt bij een liturgische gebeurtenis.

Fernand FLEURBAEY, Kontich

Liturgische kledij (2)

KERK & leven, 4 NOVEMBER 2015

Ik volgde de opleiding tot gebedsleidster in 1987-1988. Toen onze parochiepastor elders werd aangesteld en mijn echtgenoot, diaken Herman Jansen, opnieuw voltijds voor de klas ging staan, werden wij geconfronteerd met het probleem: wie zal nu de uitvaarten voorgaan? Sinds 1 oktober 1999 doe ik dat.

Aanvankelijk zonder albe en scapulier, want ik wilde geen verlengstuk zijn van de priester. Ik was leek en vrouw, als statement was dat al voldoende. In 2011 pleitte onze vicaris, Bart Paepen, om toch die albe te dragen. Het witte kleed staat symbool voor iedere gedoopte, voor nieuw leven en nieuw begin, voor het verrijzenisgeloof. Denk maar aan de doopkleedjes van weleer, de witte communiciekledij of de witte doopkleding die volwassenen

eeuwen geleden droegen bij hun doopsel door onderdompeling. Ik heb nog nooit negatieve commentaar gekregen op mijn albe, maar positieve commentaar des te meer.

Misschien hoort het zo, een uniforme kledij voor iedereen die voorgaat in de liturgie? Al is vooral de houding van de voorganger belangrijk: rustig, serieus, eenvoudig, duidelijk, aanspreekbaar en... zonder nagellak of overdreven sierraden, want dat is storend. Eenvoud siert, ook in de liturgie.

Denise DUTHOY, Schoten

Liturgische kledij (3)

KERK & leven, 4 NOVEMBER 2015

Voor mij maken de kleren de man of vrouw niet. Ik kan me wel vinden in duidelijkheid omtrent liturgische lekenkleding, maar mij gaat het vooral om de mogelijkheid om in een gebedsviering voor te gaan en om de inhoud en de bezieling daarvan. Proficiat aan hen die zich daarvoor willen engageren, met of zonder een albe.

In sommige bisdommen worden gebedsvieringen tijdens het weekend zelfs niet toegelaten. Daar sluit men liever de kerken. Betreurenswaardig. Daar hoeft men de discussie over lekenkleding al niet te voeren.

Marc BAILLU, Watou

Liturgische kledij (4)

KERK & leven, 4 NOVEMBER 2015

Onlangs woonden mijn man en ik een begrafenis bij, waarbij de twee dames die in de dienst voorgingen, een wit liturgisch gewaad droegen. Mooi, voor ons geen probleem. Elders woonden we een gebedsdienst bij waar de voorgangster gewone, deftige kledij droeg. Ook prima voor ons.

De knoop zit elders: er zijn al te veel parochiekerken waar het leken verboden wordt om voor te gaan in een in gebedsdienst, laat staan met communicie. Wij wonen in een dynamische parochie, waar tien tot vijftien procent van de bewoners tot voor kort naar de zondagsmis ging, met zes misdienaars en een wekelijks koor

van eigen inwoners. Helaas, sinds onze pastoor op rust ging, mogen we geen gebedsdiensten meer houden in onze kerk. Gevolg? Nu blijkt nog amper vijf procent van de inwoners op zondag naar de (naburige) kerk te gaan.

Welke liturgische kledij mogen we dragen? Dat is dus helaas een vraag die wij ons niet meer kunnen of mogen stellen.

Marie-Christine GOTTIGNY, Moregem

Advertentie

Promo's
vergelijken?

Hoeft niet.

Onze prijzen zijn al aangepast.

colruyt
laagste prijzen